

[**Funck Jensen.**]

udstillinger, nemlig en vandreudstilling, en udstilling i København og en udstilling i forbindelse med købestævnet i Fredericia.

Vi tager ikke i retsforbundet afstand fra, at staten beskytter kulturværdier, historiske mindesmærker o. lign., og vi benægter ikke, at kunsten kan falde ind herunder, men det er ikke ensbetydende med, at staten til enhver tid skal vise sig large, når der er tale om at afholde udstillinger eller fremvise statens samlinger.

Ændringsforslag nr. 330 går ud på et tilskud til en udstilling af kunst i forbindelse med købestævnet i Fredericia, men når man nu ved, at de mennesker, der tager til Fredericia, tager dertil for at se på varemessen, når man ved, hvor trættende det er at gå en sådan varemesse igennem, så er det ganske meningsløst, at man i denne forbindelse også skal tage en kunstudstilling, som staten skal yde støtte til. Hvis man endelig tror, at folk endnu har kræfter til at gå ind på en kunstudstilling, når de har gået varemessen igennem, kunne man gennem en passende entré dække udgifterne derved og på den måde samtidig konstatere interessen. (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Bliv nu ikke for pjattet!). Jeg takker for det parlamentariske tilråb fra den højtærede finansminister.

Så er der en nordisk kunstudstilling i København, ændringsforslag nr. 331. Dertil har Ny Carlsbergfondet, der dog er startet og skabt til at yde støtte på den slags områder, tilsagt støtte, såfremt statens garanti bliver opbrugt. Med andre ord forlanger man fra Ny Carlsbergfondet, at staten skal gå først, så skal Ny Carlsbergfondet sidde bagved og støtte, når staten først har sat sin garanti til. Jeg synes, det er ganske utilstedeligt, at man udefra stiller det krav, at staten med skatteydernes penge skal gå i brechen først. Det er efter min mening en ganske utilladelig provokation af staten.

Så er der vandreudstillingen i provinsen, ændringsforslag nr. 322, utvivlsomt en god idé, men hvorfor ikke tage en lille entré her, som vi foreslog i finansudvalget — men ministeren stod fast —, så kunne man jo derigennem skaffe balance.

Jeg er desuden gået imod et forhøjet statstilskud til Den gamle By i Århus — ændringsforslag nr. 325 —, ikke fordi jeg ikke værdsætter det arbejde, der ligger bag ved skabelsen af hele denne by og dette museum, som vi Århusianere fremviser for besøgende med ikke ringe glæde og også lidt stolthed; men netop fordi vi

sådan set tager Den gamle By til indtægt, som noget specielt Århus har, mener jeg at Århusianerne frivilligt bør dække de øgede udgifter ved institutionens opretholdelse. Århusborgerne har jo altid vist sig som foregangsfolk, når det gjaldt om at tage en opgave op, og jeg tror ganske afgjort, at de 5 000 kr., her er tale om, også kan rejses i Århus på frivillig basis. Så er der ændringsforslag nr. 307, tilskud til oprettelse af en dansk central for international eventyrforskning. Jeg skal i kortshed bemærke, at oprettelse af en sådan central ikke er en opgave, staten efter min mening skal støtte.

Det samme gælder ændringsforslag nr. 337, et statstilskud til foreningen „Kunst for Varer“. Jeg mener, at denne som lignende foreninger bør vænne sig til at skulle klare sig selv.

Endelig er jeg gået imod en øgelse af bevillingen til driften af Det danske Hus i Paris, ændringsforslag nr. 362. Jeg mener, at staten i det hele taget ved købet af dette hus er gået for vidt, at konsekvensen af købet af såvel dette hus som huset i New York ligger udenfor, hvad vi i retsforbundet betragter som naturlige statsopgaver eller opgaver, som staten under de foreliggende samfundsforhold ikke kan vise fra sig.

Undervisningsministeren (*Hartvig Frisch*):

Det er almindeligt gældende, at vi i dette høje ting har en dyb ærbødighed og ærefrygt for det udvalg, finansudvalget, som vi har sat til den særlige opgave i enkeltheder at behandle hele den strøm af bevillinger, som det er umuligt for os almindelige medlemmer at sætte os ind i. Vi giver denne ærbødighed og denne respekt for finansudvalget et tydeligt udtryk deri, at vi i almindelighed slet ikke selv beskæftiger os med disse mange småting, fordi vi erkender, at den kreds af medlemmer af dette høje ting, som vi har pålagt denne store opgave, så omhyggeligt varetager den. I almindelighed har man også det indtryk fra debatter i dette høje ting, der vedrører finansielle spørgsmål, at de ordførere, der for partierne kommer frem og taler om det, røgter dette hverv med dygtighed, idet de viser, også hvor de sætter kritik ind, at de har fulgt statens budget med klogskab, jeg kan tilføje også med kærlighed derved, at de tager deres standpunkt, ikke blot for at fejre en billig triumf, men for at varetage den befolknings interesser, de skal varetage.

Det er ubehageligt, at vi, efter at det